

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΟΙ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΘΕΡΒΑΝΤΕΣ

‘Ο Έρωσ και η αυτοεξορία του Θερβάντες. Η ναυμαχία της Ναυπάκτου. Τα τραύματα του μεγάλου συγγραφέως. Αιχμάλωτος των Άλγερινών πειρατών. Άτυχεις αποπέριτες αποδράσεις. Μπρός στο ντεσπότη του Άλγεριος. Άλληπάλληξ προδοσίες. Η άρπια άγνωστος Μουσουλμανής. Έπιτέλους ελεύθερος! Η επιστροφή στην Ίσπανία. Φτώχεια και δυστυχία. ‘Ο θρίμβος του «Δέν Κιχώτη» κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΠΙ πολύν καιρό, ή ιστορία της ζωής του συγγραφέως του Δόν Κιχώτη ήταν άγνωστη. Δέν ήξεραν και σε ποιό μέρος είχε γεννηθή και, όποι, συνέβη με τόν Όμηρο, έγράτ Ισπανικές πόλεις διαμειβετόισαν την τιμή της γεννησώς του : ή Μαδρίτη, τό Τολέδο, ή Σεβίλλη, τό Έσκωνας, ή Λουστέρνα, τό Άλκαζάρ ντε Σάν Ζουάν και ή Άλκάλια. Σήμερα όμως, κατόν της άνακαλύψεως ενός πλήθους αθηεντικών νοκομηθέντων, άφορώντων τό μεγάλο Ίσπανό συγγραφέα, μπροσώνται νά τόν παρακολουθήση σ' όλη του

τήν περιπετειώδη ζωή.

‘Ο Μικουέλ ντε Θερβάντες Σααβέντρα ήταν τό τέταρτο παιδί του Ροδρίγο Θερβάντες φηγοζ γαιοκτήμονος, μά από καλή οικογένεια και γεννηθηκε στις 7 ή στις 9 ‘Οκτωβρίου 1547 στην Άλκάλια. Η πράξις της βαπτισώς του χρονολογείται από τις 9 ‘Οκτωβρίου 1547. Έκανε λαμπρές σπουδές και διακρίθηκε έξαιρετικά σ' αυτές, όπως αποδεικνύεται από τούς στίχους που έγραψε για τό θάνατο της Ίσαβέλλας του Βαλουά και τούς όποιους έξέδωσαν οι καθηγητάι του σε βιβλίο μετά πολλών έλαιών.

Μετά τό τέλος τών σπουδών του, ο Θερβάντες ξεκίνησε για νά πάη στην Ίταλία. Σκοπός του δέν ήταν νά θαυμάση την κλασσική χώρα τών άριστουρημάτων της τέχνης, μά ή πενή φροντίδα νά βρή δουλειά. Είχε άναγκασθή νά εγκαταλείψη την Ίσπανία για άρκετικούς λόγους. Άγαπούσε ιερελλά τή δόνα Καταλίνα-ντε-Παολό και μάλονότι τόν άγαπούσε κι' αυτή, ή οικογένειά της δέν τόν ήθελε. Αυτό έγινε άφορητή νάρθη σ' ένα χέμα με τούς δικούς της : σ' ένα καυγά μάάλιστα μαζί, τούς έτραυμάτισε σοβαρά ένα έξέβαλο της δόνας Καταλίνας και για ν' άποφυγή τή φυλάκιση, άναγκάστηκε ν' α' αυτοεξορίσθ.

Στη Ίταλία κατώρθωσε νά βρη, κι' άσήμαν, τή θέση κοντά στον καρδινάλιο Άκουαρίνα. Η φιλοδοξία του όμως ήταν νά γίνη στρατιώτης. Έκτειν την εποχή ο δόν Ζουάν ο Αυστριακός προστοιμαζε μια έκστρατεία εναντίον τών Τούρκων. ‘Ο Θερβάντες κατώρθωσε νά προσληφθή στο στρατεύμα του, συμμετέσχη τής έκστρατείας κι' παρεσβήθη στην περίφημη ναυμαχία της Ναυπάκτου, με τή γαλέρα «Μάρκερα» την όποια κυβερνούσε ο Σάντο Πέτρο. ‘Όταν ήχησε ή σύγκρουσις ο Θερβάντες βρισκόταν έσκαλωμένος στην καμπίνα του, βασιαντίζομενος από δυνατό πυρετό. Παρ' όλους όμως τούς έφορμισμούς, τών άρχηγών του, σημάθηκε και πολέμησε με μεγάλη γενναίότητα, έκτεθείς στους σοβαροστέρους κινδύνους. Έτσι πληγώθηκε δυό φορές στο στήθος κι' άλλη μια στο χέρι. Μετά τή ναυμαχία έμεινε πολλούς μήνες στο κρησβάτι λόγω τών πληγών του και όταν σημάθηκε, τό άριστορό του χέρι ήταν ξεροό κι' ούτε μπορούσε νά τό χρησιμοποιήση πειά τ' όλη του τή ζωή. Αυτό έκσαν τόν δόν Ζουάν τόν Αυστριακό νά τόν έκτιμήση κι' έτσι ο Θερβάντες συνέχισε ένδόξως τή στρατιωτική σταδιοδρομία του : έλαβε μέρος στις έκστρατείες της Κερκύρας, του Ναυαρίνου, της Τύνιδος και της Γουλιέτας. Στά 1573 άξιωματικός παιδί, ζήτησε άδεια για νά γυρίση στην Ίσπανία. Τήν έπιη, παίρνοντας συγχώρους και μια ένδοσιώδη συστατική έπιστολή από τό δόν Ζουάν για τόν Φίλιππο ΙΙ. Στις 18 ‘Ιουνίου, συνοδευόμενος από τό μεγαλύτερο αδελφό του Ροδρίγο, που ήταν κι' αυτός άξιωματικός, έπεβήσθη στην Νεάπολη στην Ισπανική γαλέρα «Ήλιος». Τό ταξίδι στην άρχή πήγε καλά, μά στις 26 Σεπτεμβρίου ή γαλέρα βρέθηκε έσκαρνα περικυκλωμένη από μια μοίρα πολεμάρχων πειρατών, που άρχηγός της ήταν ο έξουστός κορασός Ντάλι-Μάν. Τό πλήρωμα του «Ήλιου» άμύνθηκε μ' έξαιρετική γενναίότητα μά δολοκλήρη νύχτα, μά κατά τό έξημερομιατά άναγκάστηκε νά παραδοθή στους πειρατές. Έτσι ο Θερβάντες συνελήφθη αιχμάλωτος. Έπειδή τό οι πειρατάι βρήκαν άπάντα του τή συστατική έπιστολή προς τό βασιλείο της Ίσπανίας, τόν θεωρήσαν για σκουδατο πρόσωπο κι' άποφάσισαν νά τόν στείλουν στο ντεσπότη του Άλγεριού.

‘Ο Θερβάντες, φορηγόμενος άλλοσίδας, έφτασε μαζί με τόν αδελφό του στο Άλγέριο, άπορασιόμενος νά δραπετεύση ή νά πεθάνη. Έκανε μια πρώτη άπόπειρα, μά τόν έπισαν και τόν έβραυν σε μια τρομερή φυλακή σιδηροδεμένη, ένω ως τότε έκανε άπλώς καθήκοντα ύπηρέτου στο σπύτι του άφνήτη του.

Έν τώ μεταξύ ο πατέρας του, που είχε μάθει την αιχμαλωσία τών παιδιών του, φρόντισε νά συγκεντρώση

τ' άναγκαία ποσά για νά εξαγοράση την έλευθερία τους. ‘Όστόσο, μάλονότι πούλησε ό, τι είχε και δέν είχε, δέν κατώρθωσε νά μαζέψη παρά όσα χρειαζόντουσαν ως ύλτρα μονάχη για τό μεγαλύτερο, τό Ροδρίγο. Έτσι ο Ροδρίγος έγκατέλειψε τόν Άλγέριο τό Μάιο του 1577, έπιφορηόμενος από τόν Μικουέλ νά τού στείλη ένα πλοίο σ' ένα ώρισμένο σημείο τών άκτών του Άλγεριού για νά δραπετεύση κι' αυτός με κεινο.

‘Όταν έμεινε μόνος άρχισε νά προστοιμάη τή φυγή του και κατώρθωσε νά κερδίση την έμπιστοσύνη του κυρίου του, από τόν όποιο και πέτυχε μερικώς έλευθερίας. Έποφελήθη αυτόν, για νά συνεννοηθή σχετικώς με κάποιον Νοβαρέζο Ζουάν, που ήταν κηπουρός στην ύπηρεσία του Σάιντ Άγκαν, και καλλιερησώς ένα μεγάλο κερβόλι κοντά σ' τή θάλασσα. Μέσα σ' αυτό τό κερβόλι ύπηρχε μια πολύ βαθειά σηηλιά που χρησιμεύε ως καταφύγιο σε κομμάτια δεκαπενταριά χριστιανούς αιχμαλώτους, τούς όποιους ο Θερβάντες λογάριζε νά κέρη μαζί του κατά την άπόδρασή του. Έν τώ μεταξύ τού, τροφοδοτούσε περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή για νά τούς βγάλη έξω.

Έπί τέλους τό άναμενόμενο πλοίο έφτασε, μά πριν άγκυροβλήση στο σημείο όπου είχε όρισει ο Θερβάντες, συνελήφθη από τούς Άλγερινούς πειρατάς. Τότε ένας από τούς χριστιανούς, αϊχμαλώτους της σηηλιάς βριστόμενος πός οι ναύτες του πλοίου θ' άπεκάλυπταν τό σκοπό της άφιξώς τους στο Άλγέριο και για νά σώση τή ζωή του, άποφάσισε νά προδώση τούς συντρόφους του. ‘Ο Θερβάντες, όταν τό έμαθε αυτό, έτρεξε τόν κερβόλι και διεκρήρυξε στους άλλους αιχμαλώτους ότι άνελάρβανε αυτός μόνος τή όλη την εύθύνη της άποτυχίας άποπέριτας. Και πράγματι, όταν σε λίγο ήρθαν οι στρατιώτες του ντεσπότη για τούς συλλάβους, τού ειπε πως αυτόν μόνο έπρεπε νά συλλάβουν, γιατί αυτός μόνος ήταν ο Ένοχος.

Τήν παρουσιάσαν τότε στον ντεσπότη Χουσσάν στον όποιο έκανε μεγάλη έντύπωση ή ηρωική του στάσις. ‘Όστόσο, τόν έφραξε και πάλι στο κάτεργε για και τόν κατέδικασε σε 2000 ραβδισμούς, τούς όποιους ο Θερβάντες κατώρθωσε νά ξεφυγή, χάρις στην έπέμβαση ενός Τούρκου, που τό είχε σώσει άλλους τή ζωή. ‘Όστόσο, δέν έχασε τό θάρρος του κι' έκανε κι' άλλη άπόπειρα. Μια μέρα καθώς περπατούσε άλλοσιδόμενος άπάντα στις τράστες του κατέργου μαζί με δυό φίλους του, έπισει αιχμαλώτους, τόν Μπλάνκο ντε Πάτ και τόν πλοίαρχο Βαντέμα, είδα ένα έσκαρο παντήλι νά σαλεύη στο παραθύρο του άνακωνοσ σπιτιού. Τό κουνούσε μια γυναίκα ή όποια κι' αυτόν τόν τρόπο ήθελε νά δείξη στους αιχμαλώτους πως: έπιθύμους νά τούς μλήση. Η γυναίκα αυτή κρατούσε τόν άλλο της χέρι ένα μακρό καλάμι, τό όποιο σάλευε έπισως πάνω άπ' την άρτα. Τότε ο Μπλάνκο ντε Πάτ πλησίωσε προς τό μέρος έκεινο, μά ή γυναίκα τράβηξε άμέσως τό καλάμι της. Έπειτα πλησίωσε ο Θερβάντες. Άμέσως τότε ή άγνωστη χαμηλωσε και πάλι προς την τράστα τό καλάμι, από τό όποιο κύλησαν δώδεκα χρυσά νομίσματα. Μά τόν ίδιο τρόπο ή γυναίκα αυτή έσκελε τήν άλλη μέρα μία έπιστολή προς τόν Θερβάντες. Λεγόταν Χατζί - Άμουράτ και τό έγραψε ότι ήταν άπορασιόμενή νά τόν βοηθήση νά δραπετεύση ύπο τόν όρο νά τήν πάρη μαζί του. Τό έκανε αυτό, όποι, τό έγραψε, γιατί είχε άνατρηθή από μια χριστιανή σκλάβα, ή όποια τήν είχε κάνει ν' άνατρηθ τόν ευρωπαϊκό πολιτισμό. ‘Ο Θερβάντες έφοδισόμενος με τό χρημάτι της, συνεννοείται με κάποιον Ισπανό, ό όποιος είχε άλλαξομιστήση κι' είχε γίνη Τούρκικος και ο όποιος ζήτουσε αίτιαρία νά φύγη και νά έαναγινή Χριστιανός. Αυτός άγόρασε ένα κορβί. ‘Όλα αυτά ήταν έτοιμα για τήν άπόδραση του Θερβάντες, της ώρας άγνώστου και μερικτών άλλων χριστιανών αιχμαλώτων. Μά ο Μπλάνκο ντε Πάτ, πεισιωκόμενος γιατί ή Μουσουλμανής είχε δείξη προτίηση στο Θερβάντες, προδίκε τό σχέδιό τους στο ντεσπότη. Οι άλλοι κατώρθωσαν νά φύγουν, μά ο Θερβάντες συνελήφθη και προσήχθη πάλι στο ντεσπότη. ‘Ο Θερβάντες τό έδειξε τότε μια ψεύτικη έπιστολή του βασιλέως της Ίσπανίας, που τήν είχε γράψει ο ίδιος και διά της όποιας άπεκαλύπτετο ότι ήθελε ο Φίλιππος ο ΙΙ σ' άνατρηθή κατά τόν Άλγέριο με μεγάλο στόλο. Αυτό τό φόβος τόν τράνανε και τόν έκανε νά μή θανατωθή τόν ηρώα μας για νά τόν έχη ως όμηρο, έπειδή τόν θεωρούσε ως σκουδατο πρόσωπο της Ίσπανίας.

Σέ λίγο καιρό άλλτους ο Σουλτάνος της Κωνσταντινουπόλεως καθήρεσε τόν ντεσπότη Χουσσάν. Αυτό, για

‘Ο Μικουέλ Θερβάντες

ΤΙ ΤΡΑΒΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ

Όταν πέθανε ο μεγάλος Βολταίρος, ο φαρμακοποιός Μιτουάρ, που είχε λάβει μέρος μαζί με κάμποσους γιατρούς, στην αυτοψία του πτώματος, άνοιξε το κεφάλι του ένδοξου νικητού και του άφησε τον έγκεφαλο, προβλέποντας τι μεγάλη αξία θα είχε η ουσία αυτή, η οποία γέννησε τόσα αθάνατα άριστουργήματα. Τόν έβρασε σ' ένα βάζο γεμάτο οινόπνευμα και τόν έδειχνε στους περιεργούς. Μιά μέρα τέλος, άπεφάσισε να προσφέρει τόν έγκεφαλο αυτόν στο Κράτος, σάν ένα πολύτιμο δώρο, μ' ή Γαλλική Κυβέρνησις άρνήθηκε γά τόν πάρη.

Ύστερ' άπό πενήντα χρόνια ο γιουός του φαρμακοποιού, που είχε κληρονομήσει άπό τόν πατέρα του τό βάζο με τό πολύτιμο περιεχόμενο, έπανελάβε και αυτός τήν προσφορά του μυαλού του Βολταίρου στο Κράτος. Μά βρήκε τήν ίδια άρνηση που βρήκε και ο πατέρας του.

Τέλος, ύστερ' άπό πολλά ό έγκεφαλάς του Βολταίρου έχάθη και κανείς δέν ξέρει πού σήμερα πού βρίσκεται. 'Η Γαλλική Κυβέρνησις ύπεσχέθη τεράστια χρηματική έμοιβή σέ κείνον που θά έπαυέρη τό πολύτιμο αυτό λείψανο... Λιγάκι άργά όμως...

ΧΑΡΑ ΣΤΟ ΣΤΟΜΑΧΙ !

Οι κάτοικοι τής Σιβηρίας όταν άποδημούν σέ ξένες χώρες, φέρνουν μαζί τους μιά ποσότητα άμμου, ή χώματος άπό τήν γή τής πατρίδος των.

Άπό τόν άμμο αυτό ή τό χώμα ορίζουν μέσα στο νερό που πίνουν στην ξενιτιά, γιατί πιστεύουν ότι είναι τό θρασσιώτερο φάρμακο έναντίον κάθε άρρώστειας και ίδιως των ένδημικών νόσων του τόπου όπου ζούν.

νά διατηρήη τό θρόνο του, άπεφάσισε να πάη στην πόλι και να παρακονηθή στον Κρόνι του. Ο Θαιβάντες θά τόν συνώδευσε στο ταξείδι του. Μά τή στιγμή που ήσαν έτοιμοι ν' άπολευθούν, έφθασε στο Άγγέριο ένας Ισπανός μοναχός, φέρνοντας μαζί του λίγα χρήματα τά όποια είχαν καταρθώσει να συγκεντρώσουν ή άδελφός του Θερβάντες γιά ν' άπολευθερώσουν τόν άδελφό τους. Μά τό ποσόν αυτό ήταν άνεπαρκές κι' ο νεαρός ζητούσε παραπάνω. Τότε ο μοναχός δανείστηκε χρήματα άπό διάφορους εμπόρους και κατάρθωσε να συμπληρώση τά λύτρα. Ο Θερβάντες ήταν έλευθερος παιδί, ύστερ' άπό πέντε χρόνον αιχμαλωσία. «Δέν ύπάρχει -γράφει κάπου -χαρά τόσο μεγάλη σάν εκείνη που νοιώθει κανείς όταν άνακτά τήν έλευθερία του».

Μόλις άγώρισε στην 'Ισπανία, άντελήφθη πώς ήταν παιδί ένας άγνωστος. Οι άρχηγοί που τόν είχαν έκτιμήσει άλλοτε είχαν πεθάνει έντωματάς. Ξανακατατάχθηκε στο στρατό. Έλαβε μέρος και διεκρίθη σε πολλές έκστρατείες. Στά 1584 παντρεύτηκε τέλος με τήν ντόνα Καταλίνα, γιά τήν όποια πρό δεκάξη χρόνον είχε άναγκασθή να έκπαρθή. Συνέθεσε γι' αυτή τό όρασιό ποιηματικό του ποίημα «Γαλάτεια» στο όποιο παρουσιάζεται κι' ο ίδιος ως βοσκός. Μά τά οικονομικά του ήσαν πολύ άσχημα παρ' όλη τή μικρή προίκα τής αυτίου του. Κατάρθωσε να τά ένισχύη γράφοντας κωμωδίες, ή όποιες έσημείωσαν μεγάλη επιτυχία. Μά ή επιτυχία τους αυτή δέν βράστηε πολύ. Στο τέλος μάλιστα ο Θερβάντες άναγκάστηκε να εγκαταλείψη τό θεάτρο και να βρη μιά μετρία θέση τροφοδότου του Ισπανικού στόλου με ήμερομίσθιο δεκάξη ρεάλια. Γιά να βρούμε τήν όραση ήταν άναγκασμένος να ταξιδεύη διαρκώς. Τότε, παρ' όλη τήν άπόλυτο τιμωρία του, τόν καταγύρυσαν ως καταχραστή και τόν έφυλάκισαν τρεις φορές. Σέ μιά άπό τίς φυλακίσεις του αυτές του ήρθε ή πρώτη έμπνευσις να γράψη τόν «Δόν Κιχώτη».

Στά 1603, ο Θερβάντες εγκατέλειψε τήν τροφοδοσία του στόλου, χωρίς να πλουτίση άπ' αυτή και πήγε και εγκατεστάθηκε στο Βαλλαντόν, όπου άρχισε να κάμη διάφορες άτυχεις επιχειρήσεις. Ένωματάς, «Δόν Κιχώτη» τόν όποιο είχε έκδώσει, έθριαμβεύει, κόνοντας τό γέρο του κόμπου. 'Η δόξα είχε άρχίσει να στεφανώνη τόν ήρώα μας. Μαζί τής θαράχης κι' ο πλούτος. Μά ήταν γραφτό του Θερβάντες να μην τόν άπολαύση γιατί τόν πρόλαβε ο θάνατος. Πέθανε στις 23 'Απριλίου 1916, σέ ηλικία 70 έτών.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ Μ. ΑΝΔΡΩΝ

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΤΟΥ ΛΕΣΣΕΨ

“Ένας έρωσ του μεγάλου μηχανικού σέ ηλικία έβδομηντα χρονών ! 'Η τρεις μικρές Παριζιάνες φίλες του. 'Η Ισπερίες που μαγεύουν τις δεσποινίδες. “Όπου τόν συμπαθεί ή μικρή Παριζιάνικα. 'Η γερασμένη καρδιά και τά ξερά ρέδια τής 'Ιερικιούς. Πατέρας δεκαεχτώ παιδιών ! κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Δέν σάς εινε άγνωστος βέβαια ο περίφημος μηχανικός Φερδινάνδος Λεσσέψ. Εινε έκείνος που άνοιξε τήν διώρυγα του Σουέζ και του Παναμά και που έλαβε μέρος και στάς εργασίας του Ισθμού τής Κορίνθου. Ύπηρεσε μεγάλος μαθηματικός και μηχανικός. Σέ ηλικία έβδομηντα περίπου έτών ο Λεσσέψ έχασε τήν πρώτη του γυναίκα, ή όποία του άφικε δώδεκα παιδιά. Παιδιά θά μπορούσε ποτέ να πιστέψη ότι σ' έκείνα τα γέρικά στήθια, που είχε πληγώσει ο θάνατος μάς άγαπημένης συντρόφου, θά μπορούσε ποτέ ν' άνθοβολήη μ' όλη του τή μοσκοβολιά ο πιό φλογερός, άλλα και ο πιό... καρποφόρος έρωσ; Και όμως, ο μέγας μηχανικός όσο και άν του άποροροσίσαν τή σκέψη τόσα και τόσα προβλήματα, όσο και άν τόν έβρασαν τά έβδομηντα του χρονάκια, κατάρθωσε να βρη καιρό ν' άπασχοληθή και με τήν καρδιά του, ή όποια, όπως φαίνεται, παρέμενε πάντοτε καρδιά είκοσιπενταετούς νεανίου !

Στό Παρίσι όπου διέμενε ο Λεσσέψ κατά τήν εποχή έκείνη γνωρίστηκε με μιά οικογένεια, ή όποία είχε τρία νεαρώτατα και όρασιότατα κορίτσια. 'Η μικρότερη θά ήταν μόλις 15 χρόνον και πολύ χαριτωμένη. Κάθε βράδυ ο γέρον μηχανικός, μετά τήν επίπνο εργασία τής ήμέρας, πήγαινε να περάση μερικέσ ώρες ευχάριστες στην οικογένεια αυτή.

Δοκίμασε έξαιρετική πνευματική ξεκούραση και άνακούφιση με τό να διηγείται στα κορίτσια διάφορες παράξενες ιστορίες άπό τά ταξείδια του. Έκείνα τόν άκουγαν μ' άνοιχτό τό στόμα και με τά μάτια μεγαλωμένα άπό θαυμασμό, γιατί ο μέγας μηχανικός ήταν και πρώτης τάξεως άφηγητής.

Κάποιο βράδυ ή μικρότερη άπό τις δεσποινίδες, ή μόλις δεκαπενταετής, όπως είπαμε, τόν έρώτησε νετροπαλά - νετροπαλά :

- Γιατί δέν ξαναπαντρεύεστε, κύριε Λεσσέψ ;
- Γιατί δέν θά ήταν δυνατό με τήν ηλικία που έχω, άπάντησε ο Λεσσέψ, να βρω γυναίκα πολύ νέα.

Συγχρότως, ένα μικρό χαμόγελο άνθισε γιά μιά στιγμή κι' έβρισσε στην άκρη των χαλιών του γέρον - μαθηματικού.

'Η κοπέλλα χαμήλωσε τά μάτια κοκκινίζοντας, χωρίς να ειπή τίποτε άλλο.

Μετά μερικέσ ήμέρες ο Λεσσέψ μιλούσε στα κορίτσια γιά ένα είδος τρόδων τής 'Ιερικιούς, τά όποια άφού ξεραθούν, άποκοτούν κάλι τήν πρώτη τους ζωηρότητα και φρεσκάδα, φθάνει να τά βάλη κανείς μέσα σ' ένα ποτήρι με φρέσκο νερό. Εινε μάλιστα πώς είχε στο μπασίλο του μερικά άπ' αυτά τά ρόδια. Τότε ή μικρούλα τόν παρεκάλεσε να τής φέρη ένα και πραγματικά τής το πήγε τό άλλο βράδυ.

Τήν επομένη, πρωί-πρωί, κατάκλιητος ο μέγας μηχανικός είδε τήν μικρούλα αυτή να τρέχη προς συνάντησόν του μ' ένα θαυμάσιο κι' όλοφουόντωτο ρόδο στο στήθος.

— Άκούστε... του ειπε συγκαμμένη όταν έκλησασε. Δέν νομίζετε πώς όπως τό νερό μπόρεσε να δώση ζωή και θροσιά σ' αυτό τό ξερό ρόδο, έτσι κι' ό... έρωτας μ'άς νέας μπορεί να... ξαναειώση μιά καρδιά, όσο γηρασμένη κι' άν εινε ;...

Ο Λεσσέψ, που άμέσως κατάλαβε τί έσημαίνε τά λόγια αυτά τής μικρής ; του φίλης, τήν άγκάλιασε και τί φίλησε.

Μετά μερικέσ ήμέρες δέ έγινε κι' ο γάμος τους. Το άντρογόνο, άν και παράταιρο στα χρόνια, έζησε πολύ, ευτυχισμένο. 'Η μικρούλα έκομε τόν Λεσσέψ γιά ξαναειώση πρώτα με τό θερόμ έρωτά της. Κ' έτσι ο περίφημος μηχανικός άπόχρησε μαζί της άλλα έξ παιδιά, τά όποια γίνονται με τά δώδεκα του πρώτου του γάμου... 18 άν άγαπάτε !...

Ο Λεσσέψ έζησε άρχατά χρόνια, άγαπώμενος τρελλά άπό τή νεαρή γυναίκουλα του, ή όποια, όπως άπεδείχθη, είχε δικιο λέγοντας ότι, και μιά γηρασμένη καρδιά μπορεί να ξαναειώση με τόν έρωτα, καθώς τά ξερά ρόδια τής 'Ιερικιούς με τό φρέσκο νερό.

Μήπως δέν είχε ξαναειώση ή ίδια τήν καρδιά του γηραιού συζύγου τής ; Και με τό παραπάνω μάλιστα...